

zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowane odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy, za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i w związku z tym nakazała zainteresowanym państwom członkowskim przystąpienie do odzyskania tej pomocy⁽¹⁾. W skardze wniesionej w dniu 17 lutego 2006 r. Francja zażądała częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji, w zakresie, w jakim dotyczy ona zwolnienia przyznanego przez Francję w regionie Gardanne⁽²⁾.

Komisja postanowiła rozszerzyć formalne postępowanie wyjaśniające dotyczące zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych do produkcji tlenku glinu na okres od dnia stycznia 2004 r. Po umożliwieniu państwom członkowskim i zainteresowanym podmiotom trzecim przedstawienia uwag w tej kwestii, Komisja przyjęła decyzję C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. dotyczącą zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionie Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii, stosowanego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy (pomoc państwa nr C 78-79-80/2001). Ta decyzja została zakwestionowana w ramach niniejszej skargi.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje się na dwa zarzuty, spośród których pierwszy opiera się na naruszeniu pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo stwierdzając istnienie pomocy państwa, podczas gdy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uznania danego środka za pomoc, określone w wyroku w sprawie Altmark⁽³⁾. Twierdzi ona ponadto, że decyzje upoważniające do zwolnień do dnia 31 grudnia 2006 r. zostały przyjęte przez Radę na wniosek Komisji, która zdaniem skarżącej powinna była przed wystąpieniem z takim wnioskiem upewnić się, że upoważnienie nie prowadzi do zakłóceń konkurencji. Skarżąca uznaje zatem, że Komisja nie mogła, z jednej strony, proponować Radzie przyjęcia decyzji upoważniającej do zastosowania zwolnienia od podatku akcyzowego, niesprzeciwiając się przedłużeniu tego upoważnienia do dnia 31 grudnia 2006 r., a z drugiej strony — twierdzić, że zwolnienie to stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem od dnia 1 stycznia 2004 r.

Drugi zarzut podniesiony przez skarżącą opiera się na braku uzasadnienia, z uwagi na fakt, że zaskarżona decyzja nie zawiera wyjaśnień dotyczących odpowiedniego rynku lub pozycji różnych przedsiębiorstw na tym rynku czy też charakteru naruszenia konkurencji lub wpływu na rozważaną wymianę handlową.

(1) Dyrektywa Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych

(2) Opublikowana w Dz.U. C 30 z 2.2.2002

(3) Decyzja C (2005) 4436 wersja ostateczna, pomoc państwa nr C 78-79-80/2001, Dz.U. 2006 L 119, str.12

(4) Sprawa T-56/06, Francja przeciwko Komisji, komunikat opublikowany w Dzienniku Urzędowym z 22.4.2006, C 96, str. 21

(5) Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2004 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans, Rec. str. I-7747

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Areva i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-117/07)

(2007/C 140/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AREVA SA, AREVA T&D HOLDING SA, AREVA T&D SA (Paryż, Francja) i AREVA T&D AG (Oberentfelden, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Schild i J.-M. Cot)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r., w zakresie w jakim przypisuje ona AREVA T&D SA i ALSTOM S.A. odpowiedzialność solidarną z tytułu praktyk antykonkurencyjnych wprowadzonych w życie w okresie między 7 grudnia 1992 r. a 8 stycznia 2004 r. oraz z drugiej strony, przypisuje AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING S.A. i AREVA S. A. odpowiedzialność solidarną z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, wprowadzonych w życie w okresie między 9 stycznia 2004 r. a 11 maja 2004 r.;
- posiłkowo, umorzenie lub istotne zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na AREVA T&D SA, AREVA T&D AG, AREVA T&D HOLDING S.A. i AREVA S.A.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez niniejszą skargę, skarżący wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/F/38.899 — Urządzenia z izolacją gazową) dotyczącego kartelu w dziedzinie projektów odnoszących się do urządzeń z izolacją gazową), w zakresie manipulowania procedurą przetargową dotyczącą tych projektów, ustalania cen minimalnych ofert, przydzielania kontyngentów i wymiany informacji. Posiłkowo, skarżący wnoszą o zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na niego w zaskarżonej decyzji.

Skarżący podnoszą siedem zarzutów na poparcie ich żądań.

Pierwszy zarzut opiera się na naruszeniu przez Komisję przewidzianego w art. 253 WE obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie było sprzeczne i niewystarczające w odniesieniu do elementów odnoszących się w szczególności do przypisania praktyk antykonkurencyjnych, uznanie solidarnej z ALSTOM S. A. odpowiedzialności i zwiększenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej w związku z występowaniem AREVA T&D S. A. w naruszeniu w charakterze przywódcy.

W drugim zarzucie skarżący zarzucają Komisji naruszenie przez nią art. 81 WE oraz w szczególności zasad prawnych odnoszących się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia, uznając odpowiedzialność AREVA T&D S.A. AREVA T&D AG z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, które miały miejsce jeszcze zanim zostały one zbyte przez ALSTOM S.A., ponieważ uznają ona, iż obydwie spółki przed ich zbyciem owe spółki nie były niezależne od ALSTOM.

Trzeci zarzut podniesiony przez skarżących opiera się na naruszeniu art. 81 WE, ponieważ Komisja przypisała AREVA S.A. i AREVA T&D HOLDING S.A. dopuszczenie się praktyk antykonkurencyjnych, przypisanych ich bezpośrednim lub pośrednim filiom AREVA T&D S.A. i AREVA T&D AG, podczas gdy zdaniem skarżących nie wykazała ona tego, że AREVA S.A. i AREVA T&D HOLDING S.A. rzeczywiście kontrolowały te filie podczas okresu naruszenia.

Zarzuty czwarty i piąty opierają się na naruszeniu art. 7 i 81 WE, w szczególności zasad dotyczących odpowiedzialności solidarnej z tytułu naruszenia. Skarżące podnoszą, iż Komisja nie mogła uznać AREVA T&D S.A. i ALSTOM S.A. jako odpowiedzialnych solidarnie, ponieważ nie stanowią one jednostki gospodarczej oraz, że owe uznanie ich odpowiedzialności solidarnej stanowiło niezgodne z prawem przekazanie uprawnień sankcjonujących na rzecz Komisji, jak również naruszenie ogólnych zasad równego traktowania, pewności prawnej oraz skutecznej ochrony sądowej.

W szóstym zarzucie strony zarzucają, iż w zaskarżonej decyzji błędnie zastosowano występowanie w kartelu w charakterze przywódcy oraz tym samym naruszenie art. 81 WE, jak również wytycznych w sprawie metod ustalania grzywien ⁽¹⁾ oraz innych ogólnych zasad prawa.

W ostatnim zarzucie skarżący podnoszą, iż Komisja dopuściła się błędu w ocenie w odniesieniu do zakresu współpracy stron skarżących w toku postępowania dochodzeniowego z naruszeniem art. 81 i wytycznych w sprawie współpracy wymienionych w komunikacie w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 3

⁽²⁾ Dz.U. C. 45 z 19.2.2002, str. 3

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2007 r. — MB Immobilien i MB System przeciwko Komisji

(Sprawa T-120/07)

(2007/C 140/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MB Immobilien Verwaltungs GmbH i MB System GmbH & Co. KG (przedstawiciel: G. Brüggem, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C (2007) 130 wersja ostateczna, wydanej przez Komisję w dniu 24 stycznia 2007 r. w sprawie pomocy państwa nr C 38/2005 (dawniej NN 52/2004), przyznanej przez Niemcy Grupie Biria,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące zaskarżyły decyzję Komisji C (2007) 130 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r., w której Komisja uznała pomoc państwa, polegającą na przyjęciu trzech środków, przyznaną przez Niemcy Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG, Sachsen Zweirad GmbH i Biria GmbH (później Biria AG) za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Pierwsza ze skarżących jest następcą prawnym Biria AG, a druga — Bike Systems GmbH & Co. Thüringer Zweiradwerk KG. Skarżące wskazują, że zaskarżona decyzja Komisji dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą po pierwsze naruszenie prawa wspólnotowego, ze względu na błędną interpretację dozwolonego programu pomocowego. W związku z tym twierdzą one, że pozwana nie oparła swej decyzji na definicji przedsiębiorstw przeżywających trudności, przyjętej w programie pomocowym dozwolonym przez samą pozwaną.

Po drugie skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła prawo wspólnotowe dokonując błędnej oceny stanu faktycznego. W tym względzie wskazują one, że wbrew ocenie pozwanej, przedsiębiorstwa, których dotyczyła zaskarżona decyzja, w chwili gdy przyznano pomoc nie były przedsiębiorstwami przeżywającymi trudności.

Wreszcie skarżące podnoszą naruszenie prawa wspólnotowego ze względu na poważne błędy w uzasadnieniu.